

Meditaties 2009

door: J. Koelewijn

-

<i>Bij de kribbe</i>	2
<i>Ernstige tijden</i>	3
<i>November</i>	4
<i>De kleine evangelist</i>	5
<i>Herfsttij</i>	6
<i>Als ik het wist</i>	7
<i>De zegen van de ouderdom</i>	8
<i>Vrije dagen - blije dagen</i>	9
<i>Avond en morgen</i>	10
<i>Laat ons eten en vrolijk zijn</i>	11
<i>Het getal der sterren</i>	12
<i>Deze ontvangt zondaars</i>	13
<i>Vreugde van mijn hart</i>	14
<i>Rots der eeuwen</i>	15
<i>Overvloed</i>	16
<i>Opgenomen in de hemel</i>	17
<i>De rijke man en de arme Lazarus</i>	18
<i>Ik weet mijn Verlosser leeft</i>	19
<i>Om den arbeid Zijner ziel</i>	20
<i>Gekomen om te zoeken</i>	21
<i>De Heer Jezus zag</i>	22
<i>Hij geeft de moede kracht</i>	23
<i>De wijsheid van Jozef</i>	24
<i>Stervend christendom</i>	25
<i>Uit God geboren</i>	26

Bij de kribbe

*“Die ons en Die de wereld schiep,
lag onder ons mensen neer, en sliep.”*

De christenheid viert haar kerstfeest, het feest van licht. Velen lezen Lukas 2 gaan naar de kerstdienst. En we weten het wel - en er zijn maar weinig mensen in ons goede land, die het niet weten - maar wie niet meer heeft dan uiterlijke symbolen die heeft niets. Want kerstfeest kan maar op één manier gevierd worden, wil het zijn naam waard zijn.

Eeuwen geleden is er een Kind geboren, het kind, dat in doeken werd gewonden, zoals u en ik, en toen werd neergelegd in een kribbe. We stellen ons het eerste verblijf van de Heere Jezus voor. We zien de stal, Maria en Jozef bij de kribbe, de herders niet te vergeten! Zij kenden de boodschap van de engel van buiten! De blijde boodschap! Zij gingen met haast naar het kind in de kribbe. Zij maakten bekend wat hun door de engel en door engelen was verteld!

Kerstfeest is het feest van het onzienlijke. Het is het eeuwige Woord, door Wie alle dingen gemaakt zijn, God, te prijzen tot in eeuwigheid, die Mens wordt. De Alomtegenwoordige, de Almachtige, die Zich als een hulpeloos kind laat wikkelen in doeken en laat leerleggen in een kribbe. Die Zich laat opvoeden door mensen. Die straks zal toenemen in grootte en in wijsheid. Gods Zoon wordt Mensenzoon. En het motief voor deze menswording is redding van arme mensen, die zichzelf niet helpen kunnen. De kribbe is nog maar het begin. Het is de armoede waarbij alle armoede in de wereld rijkdom heten kan!

Hij is gekomen om te dienen. Maar Zijn dienen zal een lange strijd zijn, een ongekende worsteling, die zich zal toe spitsen aan het kruis, en na dit kruis.. het graf. Dan wordt het paasfeest! En nu kan de christenheid kerstfeest vieren, omdat er een paasfeest is, zonder paasfeest zou kerstfeest waardeloos zijn. Wie in Christus niet ziet de Levensvorst, Die hel en dood overwon, heeft aan kerstfeest niets. In de eenzaamheid van de verlatenheid zendt Jezus Zijn meest ontroerende klacht de duisternis in. Dan is de overwinning behaald. *“Het is volbracht!”* Het verlossingswerk dat in Bethlehem begon. Och, die stal, die kribbe, die doeken, die arme Maria en Jozef, het hoort er allemaal bij. Het geeft de armoede aan, maar het is de armoede niet!

Hij heeft Zichzelf vernietigd Filippenzen 2:7, dat is de armoede van Bethlehem, van Golgota, en van heel dat leven van kribbe tot graf, dat is de gedachte, die *kerst* tot *kerstfeest* maakt.

15-12-2009 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Ernstige tijden

De klok van de wereld staat nooit stil. Vanaf het begin van de tijd gaan haar wijzers onafgebroken door. Onze tijd, we moeten dit wel opmerken, draagt duidelijk de merktekens van Sodom en Gomorra.

Hoe was het dan in die dagen voordat de grote watervloed over de aarde kwam? De mensen aten, dronken, huwden, gaven ten huwelijk, maar dachten niet aan de eeuwige dingen en luisterden niet naar de prediking van Noach. De Heere Jezus spreekt hiervan in Matteüs 24, en zo zou het ook in de toekomst zijn. Dezelfde kenmerken; zonden en zorgeloosheid. En dezelfde gevolgen. De vloed kwam en niemand was er op voorbereid. Die in de ark gingen werden gered, al de anderen kwamen om.

Hoe ernstig waarschuwt de Heere Jezus nu, vandaag! Het is nog genadetijd. De wereld is vol gevaar dat steeds maar toeneemt. De dreigingen dat terroristen gaan beschikken over atoomwapens wordt alleen maar groter. Ze gaan die gebruiken tegen Israël. De haat tegen Israël, is de haat tegen de God van Israël.

Er gebeurt zoveel in de dagen waarin wij leven. Laten we toch waken en bidden. Zeker, we praten elkaar geen angst aan. Maar toch, natuurrampen, watersnoden, aardbevingen. Vervolgelingen van christenen, ook daden van terreur. Verschrikkelijke ziekten en bedreigingen ervan, ze worden over ons toegelaten. Satan weet, dat z'n tijd nog maar kort is. De Heere sprak tot ons, door oorlog, door honger. O laten we toch acht geven op Gods waarschuwingen.

Luisterden de mensen in de dagen van Noach? Luisteren zij nu? Gods gerechtigheid wordt nog gepredikt en we hebben het Woord! God doet Zijn roepstem nog horen; de mensen leven gewoon door, doof en blind voor de tekenen van de tijd, wel levende voor de stoffelijke dingen, voor de welvaart. Het is toch zó erg, dat de mens in zorgeloosheid zijn weg gaat. Als de Heere God ingrijpt. De boodschap van het heil van Jezus Christus en die gekruisigd wordt nu nog gehoord, de genadetijd gaat ten einde en het is de Heere Jezus Zelf Die waarschuwt.

De ernst van de tijd, laten we er toch wat meedoen. Laat ons onze wegen onderzoeken. We moeten waken en onze harten bereiden opdat we steeds gereed zijn, wat ons ook overkomt. Gereed ook voor het uur van de verschijning van de Zoon des Menden! De weg weten wij. Het is de Heere Jezus Zelf. Wat een genade Hem te mogen blijven verwachten.

O, Heere Jezus, mijn vertrouwen,
wat zal 't voor mijn ziele zijn,
U in heerlijkheid te aanschouwen,
eeuwig U mijn lof te wij'n
Kom Heere Jezus hoor mijn smeken,
'k zie verlangend naar U uit.
Wil het wolkenfloers doorbreken,
voer ter bruiloft Uwe bruid.

November

De maand kan zo droevig zijn, zo somber! Wat heeft Guido Gezelle ook daarvan gevoelig gedicht:

*Geen zonne nu, geen vlindervlucht.
Geen bloemen meer die blinken.
Maar blâren, die, verwelkerd, uit
De hoge bomen zinken.*

November, een maand zonder kleuren waarin boze winden de herfstpracht vernielen. Vaak is er een grijze nevel en de regen word alsmaar kouder. Oktober heeft ons al, door de regen, het mooie van de zomer doen vergeten. Ook waren er wel mooie zonnige dagen die ons hebben verblijd. Maar nu? De bladeren zijn gevallen en daar staan de oude bomen met hun armen uitgestrekt in hun naakte armoede. Het zijn donkere gestalten beroofd van hun schoon na hun strijd met de winden. Treuren doen ze wel de bomen nu de vreugdedagen verdwenen zijn, waarin de vogels zo schoon zongen hun prachtige wijsjes. In sommige bomen zie je nog hun nestjes, maar het zijn nu wiegjes zonder kinderen.

Nu is het of de natuur wegwijnt in de dood. Geen bloemen meer, geen liederen meer, niets meer dat herinnert aan de zomer. De zon komt steeds later op en ze haast zich om deze arme wereld weer te verlaten. Op de dijk van de polder loopt een man die het onrustige water wil zien. Het water dat het land bedreigt waaruit ze gewonnen is. De man loopt te tobben. Dat het zo ver gekomen is in ons land, in ons Zeeland, dat men de dijk gaat doorsteken. Kostelijk polderland, dat met zware arbeid en veel zweet aan de zee ontworsteld is. Men geeft het zomaar weg aan het water. De man kan er niet uitkomen. Wie wel?

Laten we maar naar binnen gaan. Buiten wordt het alsmaar ongezelliger in de sombere novembermaand, die zo lang duurt in haar trieste eentonigheid.

We willen zo graag positief zijn! Nog even en we hebben de kortste dag weer! Dan gaan we weer vooruit! Laten we zien op de nieuwe knopjes die de takken vertonen en nieuw leven beloven! Die kleine knopjes troosten ons in deze sombere maand. Het is juist in het kleine, dat we de grootheid van de Schepper mogen zien. Gods grootheid in alles wat de Heere God schiep mogen we bewonderen en ervan genieten. Wat een genade! Dan jubelt het lied in ons hart. “*Dan zingt mijn ziel tot U O Heer mijn heil. Hoe groot zijt Gij!*” Dan mag die genade, die zo persoonlijk is, nog verder in ons gaan. “Als ik bedenk hoe God Zijn Zoon niet spaarde, maar Hem deed sterven dan is’t mij te groot! Hoe hemels Koning stierf voor mij op aarde, mijn zonde boette door Zijn bitt’re dood. Dan zingt mijn ziel tot U, mijn Heer mijn Heil – hoe groot zijt Gij!

17-11-2009 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De kleine evangelist

Natuurlijk heeft ook u al eens kinderen horen en zien zingen. Altijd weer prachtig. Dat is het ook voor de Heere God! Kinderen, ze zijn altijd voor Zijn aandacht, voor Zijn aangezicht. En wat was het niet voor de Heere Jezus, dat Hij kinderen mocht ontmoeten om hen in Zijn armen te sluiten. Wij ouderen, willen nog weleens veranderingen opwerpen, maar nee... Ze moesten bij Hem komen, Hij wilde hen zegenen! Kinderen, ze nemen zo'n grote plaats bij Hem in. En de kinderen zelf? Wat zullen ze blij en verwonderd zijn geweest, zo'n Kindervriend

Ik denk aan die jongen met zijn vijf broden en twee vissen. Hij kwam er mee tot de discipelen, want hij had gehoord, dat de mensen niets hadden om te eten. En één van de discipelen, Andreas, begreep dat die jongen bij de Heere Jezus moest zijn. Wat is het mooi, dat de Heere die broden en die vissen van die lieve jongen wilde gebruiken. Hij zegt echter niets tot die jongen, Hij prijst hem niet. Maar o, als dan die uitdeling begint en die jongen staat erbij en hij ziet het. Hij ziet hoe allen eten en genoeg krijgen! Daar waren wel vijfduizend mannen en dan nog de vrouwen en kinderen. Ze aten allemaal van wat hij aan de Heere Jezus had gegeven! Een prachtige les voor ons allen, als we iets hebben laten we het maar bij de Heere brengen! Hij bidt en Hij zegent en Hij kan er alles mee doen.

Jaren geleden waren we met de tentzending in een dorp geweest. Er was veel tegenstand van de vijanden en we hadden maar weinig bezoek. Wel wisten we, dat we daar geroepen werden, maar het leek wel ploegen op de rotsen. Alleen de kindersamenkomsten in de middag waren aardig bezet. Nu was de tent ingepakt en verplaatst naar het volgende dorp. In die week reden we nog eens op de fiets door het vorige dorp. Daar zat in de woningbouw op de stoep voor het huis een jongen van zeven jaar. Hij zong heel luid met een stem als een bazuin;

*Zoek jij naar waar geluk,
stralend geluk,
laat Jezus dan toe in jou hart!*

In twee of drie kindersamenkomsten had hij het gehoord en hoe goed had deze kleine evangelist het onthouden! Tien meter verder stond een buurman boos naar hem te kijken. De duivel knarste zijn tanden. De hemel lachte. Uit de mond van kinderen en zuigelingen heeft God Zijn lof toebereid (Matt. 21:16).

Herfsttij

Guido Gezelle heeft van de herfst zo mooi gedicht:

*Zo lief zijn al uw blaren
veranderd in een bruilofkleet.
Om eindelijk heen te varen
te ruste? stervend najaarsblad,
Oktoberbomen, leert mij dat!*

Herfst kan best nog zomer zijn! Je wilt de zomer nog zo graag even vasthouden, maar ze toont toch niet meer de rijkdom van de natuur in volle bloei. In de morgen hoor je de vogels niet meer zo vroeg twinkelen de morgen komt later, de avond vroeger. De zonnestralen vallen schuiner en de lucht is koel, veel vogels reizen weg, minder bloemen verblijden ons. Nazomer nog, maar niet lang meer. Een zwarte lijster met oranje snavel komt aanvliegen, hij zoekt zijn veiligheid in een hoge hulst. Vredig komen nog een paar anderen erbij zitten en ze proberen of ze de melodie nog kennen van het zomerlied.

Voor ons worden de gedachten aan de zomer flauwer. De grijze lichten spreiden somberheid uit over het land. Wij mensen die al zoveel zomers beleefden en met elke lente dromen van levensvernieuwing, van herbloei, naderen door alle lentes en zomers heen, de herfsttij van het leven. Wij mensen van de dag beheersen het eeuwenoude leven, tot het Bijbelwoord dat van de korthed van onze dagen spreekt, ook aan ons vervuld wordt. Want alle vlees is gras en alle heerlijkheid van de mens is als een bloem van het gras, krachteloos en teer, al pronkte ze sierlijk op het veld. Niet de oude eik, die de eeuwen verduurde, is het beeld van ons leven, maar het vallende blad en de verwelkte bloem door de wind verwaait.

Hierin is de levenscrisis. Ernstiger is zij dan de crisis die op economisch gebied de volken benauwt. Het is de taal van de hemel, die door het leven van de mensheid trekt van eeuw tot eeuw, van jaar tot jaar, van dag tot dag. Ze toont ons in het herfstgebeuren zijn symbolen. Is het leven niet troosteloos? Ja, en als de dood het slot er van is, nog eens ja! Maar er is ook een andere symboliek gelegen in de herfsttij. De knoppen aan de kale takken getuigen er van. Na de dood... het leven! Er zijn herfstbeloften. Gods beloften, die elke nieuwe lente vervuld worden. Er zijn levensbeloften. Zo wij onze levenskracht zoeken bij de Heiland, Die de dood overwon en het graf verliet om allen die in Hem geloven en Hem liefhebben met de zegen van het leven te verrijken. Want voor hen is de dood overwinning! Als dan de dagen tot uren worden en de uren tot minuten... legt de wetenschap, dat hun Verlosser leeft, een blijde glans op het verblekend gelaat. Omdat de Heiland, die in de laatste ure niemand van de Zijnen verlaat, hem *leidt* tot het leven waarin geen sombere herfstsymbolen waarde hebben.

20-10-2009 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Als ik het wist

Op het hek van een boerderij in Holland las ik eens dit eigenaardige opschrift: "Als ik het wist". Het is een levensraadsel waarin je tracht door te dringen. Wij fantaseren en blijven fantaseren, maar zonder de woorden van God komen we er niet uit. Wij mensen zijn van gisteren en zien niet in de toekomst. De Heere God heeft ons echter Zijn gedachten geopenbaard, de toekomst ons ontsluit. Willen we weten hoe het in leven en sterven met ons zal gaan, dan moeten we naar Gods stem luisteren. Die dat doen, kunnen met grote zekerheid getuigen: "wij weten, wij weten!". "*Wij weten, dat alle dingen, ons die God liefhebben, ten goede medewerken*" (Rom. 8). "*Wij weten, dat zo ons aardse huis van deze tabernakel verbroken wordt, wij een huis van God hebben, eeuwig in de hemelen*" (2 Kor. 5).

Wij weten, ja, door genade mag een kind van God dat zeggen: *wij weten*. "Als ik het wist" is een vraag. Wij, die door het geloof in de woorden van God zekerheid hebben, mogen *weten*. Als de wereld het wist... Als zij het wisten hoe gelukkig Gods kinderen kunnen zijn ook in het lijden.

De apostel Jacobus begint met te schrijven; "*acht het enkel vreugde mijn broeders, wanneer u in velerlei beproevingen terecht komt*". Als dat het enige is wat hij schrijft, kan je het daar best moeilijk mee hebben, Maar hij schrijft verder! "*Want u weet dat beproeving van uw geloof volharding uitwerkt!*" Ja! Dat kostelijke *weten!* Te weten, dat Hij overdag Zijn goedertierenheid gebiedt en in de nacht een lied bij ons is. Te weten, dat de Heere met hen is, die door een dal van schaduwen van de dood gaan. Ja! Wat is het kostelijk te weten, dat de hemelpoort voor al Gods kinderen wijd openstaat. Want wij die geloven, neen, wij staan niet bij het graf van onze geliefden zonder hoop en troost! Wij zijn niet onzeker over het lot van onze geliefden, maar wij hoorden ze op hun ziekbed een blijde zang van de ziel aanheffen. Eén lied van heerlijke openbaring: "Jezus, Uw verzoenend sterven blijft het rustpunt voor mijn hart, als wij alles, alles derven blijft Uw liefde ons bij in smart."

De woorden van God zijn vol zekerheid en daarin is "*het weten*". Het is de wijsheid van God die ons leert: "*Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, dat is wat God bestemd heeft voor hen die Hem liefhebben, aan ons heeft nu God het geopenbaard door Zijn Geest*" (1 Kor. 2:9-10).

De zegen van de ouderdom

Ouderdom is niet alleen onvermijdelijk en mooi, het is ook een zegen. Zeker, er zijn soms wel moeilijke ervaringen die je moet doormaken. Maar daar is de nooit falende barmhartigheid en liefde van God!

Een kind van God heeft goede redenen om ook in de ouderdom gelukkig te zijn want hij stelt zijn vertrouwen op Hem Die gezegd heeft: “*Tot de ouderdom zal Ik Dezelfde zijn, ja tot de grijsheid toe zal Ik u dragen*” (Jes. 46:4). En in Jesaja 64 lezen we: “*Wij allen vallen af als een blad*”. Maar de bladeren zijn nooit zo mooi als wanneer zij vallen!

Geen enkele kunstenaar heeft ooit een schilderij gemaakt, dat even mooi was als het panorama van een boslandschap dat in de herfst een heel andere gedaante gekregen heeft door de onbeschrijflijke mooie vermenging van kleuren als goud, karmozijn en saffraan, als of een vloed van goddelijke heerlijkheid het heeft overspoeld, Wat is mooier dan de levensavond van een gelovige? Het licht mag verflauwen en de schaduwen mogen vallen, maar er is een toenemende rijpheid, zachtheid en ongestoorde kalmte van geest.

In het vallende blad hebben we het onderpand en de belofte van het komende voorjaar. En zowel in de herfst als in het aftakelingsproces van het menselijk leven ligt de belofte van een onsterfelijkheid aan de andere zijde van de dood, waar noch smart noch verval gekend wordt. De komende heerlijkheid ligt over alle uitgespreid. Het licht en de vrede daarvan vervullen nu reeds in deze tijd de rusteloze geest, zij zijn het voorspel en de voorsmaak van die stralende dag waarop de zon niet ondergaat.

De ouderdom, het mogen toch de beste jaren van ons leven zijn. De weg wordt helderder, de vogels zingen mooier, de wind waait zacht en de zon schijnt stralender dan ooit tevoren. Ik neem voor lief dat mijn *uiterlijke* mens verval, maar mijn *innerlijke* mens wordt vreugdevol van dag tot dag vernieuwd. De overwinning wordt behaald door het met blijdschap aanvaarden van hinderlijke beproevingen. We mogen het oog gericht houden op de heerlijke hemelse toekomst waartoe God ons geroepen heeft! Het aanschouwen van de uitnemende heerlijkheid van de verheerlijkte Christus aan Gods rechterhand! Een heerlijkheid die al ons denken ver overtreft.

Die hoop moet al ons leed verzachten.
Kom reisgenoten het hoofd omhoog!

Vrije dagen - blije dagen

Het is gelukkig als we onze vrije tijd mogen nemen met een dankbaar en blij hart, een oog mogen hebbende voor Gods schepping. Overal zien we de werken des Heeren die Hem loven. *“God is aan allen goed en Zijn barmhartigheden zijn overal Zijn werken”* (Ps. 145).

De meeste van ons hebben in de haast voorbije zomer de vreugde gekend van een vakantietijd. Er zullen er nog wel zijn, die het voorrecht hebben zulke blije dagen te genieten, waarin ze mogen uitrusten van het dagelijks werk. Wij, christenen, weten dat we dit te danken hebben aan de genade van God, we nemen het met erkentelijkheid uit de liefderijke hand van onze Vader aan. Het is heerlijk een levende God te bezitten; *“Die ons alle dingen rijkelijk verleent om te genieten”* (1 Tim. 6:17). Een God Die Zich niet onbetuigd laat in goed te doen van de hemel. Ons regen en vruchtbare tijden gevende en onze harten vervullende met spijs en vrolijkheid (Hand. 14:17).

Alle dingen heeft God geschapen en door Zijn wil zijn zij! Wat is het boek van de natuur toch mooi! Overal ligt het opengeslagen en we leren er de Opperste Kunstenaar door kennen en liefhebben. We zien Zijn macht, Zijn heerlijkheid, Zijn goedheid. Blijde dagen zijn het als we zo Gods almacht ontdekken, Hem de eer mogen toebrengen die Hij zo waard is.

Toch is er iets wat ons méér geeft dan het boek van de natuur. Het is het boek van de openbaring, de Bijbel. Daar vinden we niet alleen verheffende en bezielende gedachten, maar daar ontmoeten we vertroosting, verzoening, vergeving. Het is goed, in blije dagen die we hier meemaken, toch niet te vergeten, dat we mogen naderen tot de God van alle genade. Wiens aangezicht in Christus vriendelijk straalt.

Zó kunnen we in blije dagen genieten van de natuur. Als we toch aan heerlijker en betere dingen denken. Dan zal niet slechts erkend worden, dat de Schepper waardig is te ontvangen, eerlijkheid en eer en kracht, maar met een grote stem miljarden engelen en verlost en zullen uitroepen:

“Het Lam dat geslachte is, is waardig te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en dankzegging!” (Openb. 5:12-13).

08-09-2009 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Avond en morgen

Wie het scheppingsverhaal in Genesis 1 onbevangen leest, komt onder de indruk van de wijze waarop de Heere God alles meedeelt. Er worden in eenvoudige woorden geweldige daden bekend gemaakt. En iedere keer volgt het refrein: *“Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de eerste dag”*, enz.

Volgens joodse rekening begint de dag 's avonds om zes uur. Hun dag begint dus met de avond (en de nacht). Daarna komt de morgen (en de middag). De avond staat voor het donker worden, de morgen voor het weer licht worden. Avond en morgen, dat is één periode van vier en twintig uur. In zes van zulke perioden maakte de Schepper de aarde bewoonbaar voor de mens. Tijdens de zevende periode rustte Hij. Die dag werd later de sabbat genoemd.

Hoe eenvoudig is het de Bijbel te geloven! God sprak, en het was er! Alles door Zijn macht en majesteit! Maar toen de Heere God de mens schiep, kwam Hij Zelf naar de aarde en bouwde de mens uit het stof. Toen de Heere zag, dat het niet goed was alleen te zijn, kwam Hij weer en bouwde de vrouw uit een rib van de man. Prachtig dit zó te lezen! God had kunnen spreken, "er zij een man, een vrouw" en ze zouden er geweest zijn. Nee, de mensen gingen zó aan Zijn hart; Hij kwam Zelf om hen te maken. Toen de mens gezondigd had, kwam de Heere ook weer Zelf: *"Adam waar zijt gij?"* En toen één van de eerste mensen die op de aarde geboren waren, de ander doodsloeg, sprak de Heere God tot de doodslager; *"wat hebt gij gedaan"*.

Zo is Gods bemoeienis altijd met de mens door heel de Bijbel heen. Zijn liefde tot de mens, ten hoogste toen Hij Zijn Zoon zond naar deze verdorven wereld. De Heere Jezus zei het zó treffend, *"alzo lief heeft God de wereld gehad..."* (Joh. 3:16). En de apostel mocht het schrijven aan de Korintiërs (2 Kor. 5:19). God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende.

Het is altijd *"de Heere Zelf"*! Ook als de Heere de Zijnen zal thuishalen bij Zijn komst in de lucht – Hij komt Zelf! (1 Tess. 4:13-18). Wat een vertroosting voor al God kinderen. De Heere Zelf!

25-08-2009 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Laat ons eten en vrolijk zijn

Zó sprak de vader van de verloren zoon, toen die zoon in de lompen van een varkenshoeder, arm en ellendig, teruggekeerd was. Vol bewondering luisteren we naar die woorden! Als we bedenken, dat die vader, de heilige en rechtvaardige God voorstelt tegen wie wij gezondigd hebben.

“Laat ons eten en vrolijk zijn”! Zo spreekt de Heere God. Tegen wie? Het antwoord geeft de Heere Jezus Zelf, Hij laat de vader in de gelijkenis zeggen: *“Deze mijn zoon was dood, en is weer levend geworden; hij was verloren en is gevonden”!* Zó spreekt de Heere God, Hij heeft geen lust in de dood van de zondaar. Neen, Hij heeft het verlangen dat de zondaar leeft, dat hij zich bekeert!

Wanneer gebeurde dat met die zoon? Toen hij inderdaad opstond en naar zijn vader ging! Toen bleek, dat de vader met sterk verlangen naar zijn zoon had uitgezien. Toen de zoon weerkeerde ging alles van de vader uit! Hoe ellendig, arm, vuil en berooid hij ook was; zijn vader valt hem vol vreugde om de hals, drukt hem aan zijn borst en overlaadt hem met kussen! Als dan de zoon vol berouw uitroept: *“Ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u en ben niet waard uw zoon genoemd te worden”*. Dan moeten de knechten hem zijn vuile kleren uitdoen en het beste kleed aandoen. Het gemeste kalf moest geslacht worden. Toen zei de vader: *“En laat ons eten en vrolijk zijn, want deze mijn zoon was dood en is weer levend geworden; hij was verloren en is gevonden”!* Hierin zien we liefde van God tot verloren schuldige zondaren. Hoe wonderbaar! Hoe heerlijk!

Wie vindt er woorden U te danken.
O Vader, Uwe liefde is groot!
Wat zijn hier onze zwakke klanken.
Gij gaf de Zoon ons uit Uw schoot.
Gij gaf, o God Uw eenigeboorne.
Voor zondaars stond G'uw liev'ling af.
Ge ontvangt met vreugde de verloorne.
Die Gij verlost van schuld en straf.

Hoe verdrietig, dat de oudste zoon niet het huis wilde binnengaan toen zijn broer was thuisgekomen. Hij beklagde zich, dat hij nooit een bokje kreeg om met zijn vrienden feest te vieren. Maar zonder de vader kan je nooit feestvieren. Nee! Zonder de vader geen vreugde, geen vrede en geen intense blijdschap! Wat een onuitsprekelijke genade, dat God de Vader van elk kind van hem zegt: *Deze was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden.*

Het getal der sterren

“Hij noemt ze alle bij name” (Ps. 147:4). Wie zich een klein beetje met de sterrenwereld bezighoudt, wordt door de grootte van het heelal overweldigd! Onvoorstelbaar zijn de afstanden. De zon is de meest nabij gelegen ster. Toch is de afstand tot de aarde zo’n 150 miljoen kilometer. Als we denken aan de planeten, Mars, Jupiter, Saturnus enzovoorts en we lezen ervan hoe groot ze zijn en hoe ver verwijderd van de aarde, dan komen we onder de indruk van de geweldige grootte van het heelal. En hoeveel sterren zijn er wel! Dan kunnen we goed begrijpen dat David, de psalmdichter, het uitspreekt in Psalm 8:4-5: *“Als ik Uw hemel aanzie, het werk van Uw vingers, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt: Wat is de mens, dat Gij aan hem denkt”*.

Omdat de almachtige, eeuwige God groter is dan alles en niet gebonden aan tijd of ruimte, kon Hij niet alleen het oneindige heelal scheppen, maar Zich ook bekommeren om ons mensen. God zond Zijn Zoon naar de aarde, de Heere Jezus, Die wilde voor de zonde sterven van een ieder die in Hem wil geloven. Waarom gebeurde dat? Omdat de machtige Schepper ons, Zijn gevallen schepselen, lief heeft en bij Zich wil hebben in de hemel! Het Belijden van uw zonden aan God en het geloof in de Heere Jezus brengen u in de hemel.

“Mijn liefste is mijn, en ik ben Zijn”, zo spreekt de bruid in Hooglied 2 als zij aan de Bruidegom denkt! Kan elke gelovige dat van zichzelf zeggen? Ja zeker! In de brief aan Titus lezen we van de Heere *“Jezus Christus, Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons van alle ongerechtigheid verlossen zou en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken”* (Tit. 2:14). We zijn voor een hoge prijs gekocht. Daaraan kunnen wij de liefde van Christus tot ons herkennen, wij moeten steeds weer in gedachten zeggen: *“ik ben Zijn”*.

Ik ben Uw, en gij zijt mijn,
liefde heeft ons saam verbonden.
In Gods ogen ben ik rein,
want uw bloed bedekt mijn zonden.
Zaalge rust geniet ik nu,
lieve Jezus, steeds in U!

Op indrukwekkende wijze verzekert de Heere ons ervan, dat wij voor Hem waardevol zijn. Hij noemt ons heiligen, uitverkorenen en geliefden. Wij behoren niemand anders toe dan Christus. Hem moeten we ook steeds gehoorzaam zijn *“Gij zijt van Christus”* schrijft de apostel aan de Korintiërs. Omdat wij van Christus zijn, zijn wij ook niet van onszelf. Het moet ons streven zijn Hem onze Heere, met het hele hart te dienen.

Deze ontvangt zondaars

In het begin van het kostelijke vijftiende hoofdstuk van het Lukas evangelie lezen we, dat, toen de tollenaars en zondaars Jezus naderden om Hem te horen, de Farizeeën en schriftgeleerden opspeelden en zeiden: *“Deze ontvangt zondaars en eet met hen”*. Dat was een treurig bewijs van hun onkunde en ongerechtigheid, maar het was een vererend getuigenis voor onze Heiland!

De Heere Jezus hield zich aan Zijn opdracht! Hijzelf zegt het ons "Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te zoeken, maar zondaren. De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, wat verloren was". Lukas 19:10. Wanneer zondaars tot Hem kwamen, Hij was gekomen om verlorenen te redden en te rechtvaardigen. Hij geeft rust en vrede voor hun ziel.

Nog altijd, ook in 2009 roept Hij zondaars tot bekering. Zijn heerlijk woord: *“Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, Ik zal u rust geven”*, klinkt nog steeds de zondaars tegen. Daarom was dat smalende woord van de Farizeeën een lofspraak! Sommige zeiden: *“niemand doet grotere tekenen dan deze”*. Anderen zeiden: *“Nooit heeft een mens gesproken als deze mens”*. Al deze mooie woorden konden toch niet tippen aan die woorden: *“Deze ontvangt zondaars”*! Hij, de Zoon van God heeft de hemel verlaten en is op aarde gekomen om zondaren op te zoeken en te dienen! Hij heeft Zichzelf vernederd om verlorenen te behouden. Hij is arm geworden om ons, armen rijk te maken. Dat is de genade van onze Heere Jezus Christus.

Dienende en goedgeoede is Hij het land doorgestaan. Met innige ontferming was Hij bewogen, als Hij ellendige en hulpbehoevende aantrof. De zondares in het huis van Simon de Farizeeër ondervond Zijn neerbuigende goedheid toen Hij haar in bescherming nam en haar woorden van troost en zaligheid toesprak. Zacheüs de tollenaar, werd onuitsprekelijk verblijd door het heerlijk woord van Jezus: *“Heden is dit huis zaligheid geschied, want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken, wat verloren was”*. En hoe heerlijk straalt Zijn liefde, toen Hij de arme moordenaar aan het kruis toeriep: *“Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn”*!

Jezus is de Weg, die zondaars
wand'lend op het brede pad
leidt uit 's werelds bange doolhof
naar de heilige hemelstad.

Vreugde van mijn hart

In Jeremia 15:16 lezen we: *“Toen Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten, en Uw Woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap van mijn hart”*. De woorden van God, we nemen ze toch wel mee hé, als we op vakantie gaan? We mogen tot het Woord komen als een dorstige naar een bron, als een hongerige naar zijn maaltijd, als een zeeman naar zijn haven. We moeten komen en nemen, omdat we anders niet kunnen leven. Niet alleen om de schrift te bestuderen, maar ook om ons daardoor te laten voeden. Als er, door genade, nieuw leven in ons is, is daar het verlangen naar de woorden van God. Zoals een pasgeboren kind de melk begeert en daardoor groeit, zo groeit ook de nieuwe mens door het Woord dat hem voedt.

God heeft ons Zijn Woord gegeven, zodat het ons karakter zal vormen en onze wandel en ons gedrag zal bepalen. Het is niet alleen een hoeveelheid schriftkennis verzamelen, maar de kracht van het Woord mogen we ervaren en in praktijk brengen. En bij de Heere God is geen aanneming des persoons. Bent u rijk of arm? Woont u in een villa of in een bejaardenhuisje? Bent u directeur van een bank of bent u de vuilnisman? Bent u pacifist of communist? Bent u lid van het CDA of van de PvdA? Voor de Heere God is iedereen gelijk en niemand kan zich ergens op laten voorstaan. Elk mens is een zondaar, God zegt in Zijn Woord: *“Want zij hebben allen gezondigd”* (Rom. 3:23). En elk mens moet zich bekeren. Waarom moet iemand zich bekeren? Het antwoord is eenvoudig: omdat God dat zegt! *“God dan, Die de tijden van de onwetendheid overzien heeft, verkondigt nu aan alle mensen alom dat zij zich bekeren”* (Hand. 17:30).

Nu is het nog de genadetijd. Maar er komt een einde aan de genadetijd! Beste lezer(es) heb berouw over uw zonden en belijd ze aan God en geloof in de Heere Jezus in Zijn volbrachte werk op het kruis van Golgota. Dan zult u behouden worden, wie of wat u ook bent!

Dit is het eeuwige erbarmen,
dat al ons denken overtreft.
Een God Die in Zijn Vaderarmen,
de zondaar aan Zijn hart verheft.
Die hem van schuld en straf bevrijdt,
hem opneemt in Zijn heerlijkheid.

Rots der eeuwen

Vele pelgrimstochten worden er ondernomen naar even zoveel plaatsen. Voor gelovigen is daar de kostelijke Psalm 84, ook wel genoemd het lied van Gods pelgrims! Wat spreekt daar een verlangen uit om Thuis te zijn, Thuis bij de Heere Jezus, de Rots der eeuwen.

Vele liederen zijn er gedicht, gezongen van de: “Rots der eeuwen, Man van smart, Toevlucht voor mijn schuldig hart”. We zien de rots door Mozes geslagen, opdat er water uit zou stromen voor het dorstige volk in de woestijn. We zien Christus, door God geslagen, opdat er eeuwige behoudenis zou wezen voor een ieder, die in de Zoon gelooft. Zo persoonlijk mag het zijn voor mij. De apostel Paulus schrijft het zo schoon aan de Korintiërs: *“De liefde van Christus dringt ons; als die dit oordelen, dat indien één voor allen gestorven is, zij allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen die leven niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, die voor hen gestorven en opgewekt is”* (2 Kor. 5:14, 15).

Ja, pelgrim te zijn op aarde met het verlangen bij Hem te zijn de Heere Jezus, de Rots der eeuwen! *“Ik ben met Christus gekruist en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof in de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft en Zichzelf voor mij overgegeven heeft”* (Gal. 2:20).

Christus kwam voor alle mensen op aarde, maar slechts hij, die tot Christus zijn toevlucht neemt wordt behouden door Diens werk! Als er een overvloedige maaltijd staat aangericht, worden zij slechts gevoed die komen! Die niet komen, worden niet gevoed. De waarheid van God is niet eenzijdig. Allen worden genodigd op de koperen slang te zien opdat allen de kracht daarvan zouden ervaren, maar die opzag werd genezen! Alzo lief heeft God de wereld gehad! Allen dus! Zo heel persoonlijk! Op de laatste bladzijde van de Bijbel lezen we het nog: *“Kom! En die dorst heeft komen; en die wil neme het water des levens om niet”*. Christus, Hij is de Rots der eeuwen. De man van smarten waarover Jesaja schrijft in hoofdstuk 53. Geslagen voor mij. De straf die ons, die mij, de vrede aanbrengt was op Hem. Al onze ongerechtigheden zijn op Hem neergekomen.

Vaste Rots in elke nood,
Schuilplaats, zelfs tot in de dood,
g'ondersteunt, die wank'lend viel,
Trooster der bedroefde ziel.
Jezus, Heiland, Zoon van God,
ja, Gij zijt der eeuwen rots.

Overvloed

Wat is de Heere Jezus toch een Goede Herder. Hij wilde Zijn schapen niet alleen het leven schenken, maar ook overvloed geven. *“Indien iemand door Mij ingaat”* zo heeft Hij gezegd, *“die zal behouden worden, en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden”*. Drie dingen die spreken van leven, behoudenis, vrijheid, voedsel voor de ziel! Maar de Goede Herder was daarmee niet tevreden met het oog op Zijn schapen: Hij wilde dat ze overvloed zouden hebben. David had al gesproken van een overvloeiende beker. En de Heere Jezus had tot Zijn discipelen gezegd: *“Wie heeft, die zal gegeven worden, en hij zal overvloed hebben!”* Hij wilde dat Zijn schapen het leven zouden hebben, overvloedig!

Leven dat voorkomt uit Zijn dood en opstanding. Want de Goede Herder moest het leven geven voor de schapen. Hij is de Rotssteen die geslagen moest worden, wilde er levend water uit te voorschijn komen. De Heere Jezus heeft hierop ingespeeld toen Hij zei: *“Die in mij gelooft, stromen van het levende water zullen uit zijn binnenste vloeien”*. Dit zei Hij van de Geest die ontvangen zouden die in hem geloven. Het water des levens, we mogen het drinken, overvloedig! Wat een overvloed heeft de Goede Herder toch willen geven aan Zijn schapen! De belofte van de Vader, de andere Trooster, heeft Hij tot hen willen zenden uit de hemel. Zijn Geest woont in ons en vervult ons hele leven met Hem! We hebben een niet te beschrijven overvloed van vrede, vrijheid, vreugde, overvloed van liefde, ijver en levenskracht. Door de werking en inwoning van de Heilige Geest is ons overvloed geschonken, in genade, in de werkzaamheid van de Trooster, die bij ons blijft en alles leert en indachtig maakt. En dan de heerlijke zekerheid, dat Hij in ons van de Heere Jezus getuigt, Hem in ons verheerlijkt, tot ons spreekt van de toekomstige dingen.

“Gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte, de kracht van den Heilige Geest”. Overvloedig door de Geest, Die in ons woont en werkt, is de vrede van God, die alle verstand te boven gaat. *“Mijn vrede geef Ik U”*, dat is geen menselijke vrede, niet de vrede van de wereld, maar de vrede van Christus. Overvloedig is de kracht van Christus waardoor wij alles vermogen, waardoor wij een krachtig gebed kunnen opzenden, waardoor wij kracht ontvangen van de Heere Jezus te spreken, van Hem te getuigen. Overvloedig is de blijdschap des Heeren, zodat wij Psalmzingen in de nacht. De kracht van de Geest mogen openbaren, zoals goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing! Zodat we biddend mogen zingen:

Heer Jezus, laat geheel ons leven,
U toegewijd zijn hier op aard.
Wij willen lof en eer U geven,
U bent de hulde eeuwig waard.

Opgenomen in de hemel

U bent des Allerhoogste Zoon,
en zit nu in Uws Vaders troon,
gekroond met macht en ere.
Door U is alle heil op aard,
U bent alleen de lofzang waard,
U prijzen wij, o Heere.

Met zegenende handen nam de Heere Jezus afscheid van Zijn discipelen om daarheen terug te keren vanwaar Hij gekomen was. Hoewel de discipelen het verlies zeker ondervonden, keerden zij toch niet bedroefd en terneergeslagen, maar integendeel met “grote vreugde” naar Jeruzalem terug. Ook voor ons gelovigen van nu, zijn er zoveel redenen ons daarover te verblijden.

Sinds Zijn Hemelvaart is Zijn belofte waarheid geworden: “...en zie, Ik ben met u al de dagen” (Matt. 28:20). Zolang de Heere Jezus lichamelijk hier op aarde wandelde, kon Hij niet gelijktijdig bij al de Zijnen zijn. Toen de discipelen zich eens in een storm op het meer van Galilea bevonden, was Hij aanvankelijk niet bij hen, hoewel zij hem zo nodig hadden. Vandaag is God de Heilige Geest elk ogenblik bij ons!

De Heere Jezus is naar de hemel teruggekeerd om ons een plaats in het Vaderhuis te bereiden. Hij is vooruitgegaan en wij volgen Hem na. Spoedig zal Hij terugkomen om ons tot Zich te nemen en dan mogen wij voor altijd bij Hem blijven (Joh. 14:2-3). Tot aan dat moment houdt Hij Zijn handen zegenend over al de Zijnen uitgespreid. Christus is naar de heerlijkheid teruggekeerd om daar de ereplaats van overwinnaar in te nemen. God heeft de Zoon des mensen, Die Hem op deze aarde in volmaakte toewijding en in ononderbroken gehoorzaamheid tot aan de dood aan het kruis geëerd heeft, met heerlijkheid en eer gekroond (Hebr. 2:7-9). Zo kan ieder die Hem toebehoort, vol blijdschap zijn over het feit dat zijn of haar Heere – die eens door de mensen verworpen, bespot, gehoond en gekruisigd en nu nog veracht en afgewezen wordt – nu aan de rechterhand van God is.

Wij, die door genade Zijn eigendom zijn, zien verlangend uit naar Zijn komst! De nacht is vergevorderd en de dag is nabij gekomen, laat ons dan de wapens van het licht aandoen (Rom. 13:12). De duisternis van de wereld neemt in onze dagen steeds meer toe. Wij, Gods kinderen, zijn des te meer geroepen om “de Heere Jezus Zelf aan te doen”. Dat betekent, dat je Hem aan anderen laat zien, zoals je je aan andere mensen toont in smetteloze kleding! Het is nu niet de tijd om voor jezelf te leven. De Heere staat op het punt te komen. Dit weten en zien we; “de nacht is vergevorderd”. Ik weet ook wel, niemand kan zeggen wanneer de Heere Jezus komt, maar niemand kan ook zeggen, dat Hij vandaag niet komt. Laten we bereid zijn!

19-05-2009 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De rijke man en de arme Lazarus

Wat mij toch altijd weer opvalt; die rijke man had niet eens een naam... Ook daarin verschillen die twee mannen, Lazarus had wel een naam! De rijke man was gekleed met purper en fijn lijnwaad, levende elke dag vrolijk en prachtig. De arme Lazarus zat onder de zweren en wilde verzadigd worden met wat van de tafel van de rijke afviel. Wat een contrast, de één schatrijk, de ander doodarm. De één gezond, de ander ziek en ellendig. De één door tal van slaven bediend, de ander was niet eens in staat om de honden weg te jagen die zijn zweren likten... Maar wat ook het verschil tussen beiden was; in één opzicht waren ze gelijk; beiden stierven. Eerst de arme en daarna de rijke.

Ja, dan was er wel weer een groot verschil bij hun dood. Want waar de rijke met pracht werd begraven, horen we van de begrafenis van Lazarus geen woord. Wie lette daarop! Lazarus werd uit zijn lijden verlost. De rijke werd te midden van zijn vreugde en genot weggerukt. Beiden lieten *alles* achter wat zij hadden; de één zijn ziekte, armoede en ellende; de ander zijn schatten en genietingen. De dood ontziet niemand. *“Het is de mens gezet om eenmaal te sterven en daarna het oordeel”*.

In deze gelijkenis wordt dit ontzettende feit door de Heiland op aangrijpende wijze voorgesteld. Nu komt het grote verschil tussen Lazarus en de rijke man aan het licht. Lazarus werd door de engelen gedragen in de schoot van Abraham. De rijke man sloeg na het sterven zijn ogen op, hij was in de pijn. *Zó* ontzettend dat hij uitriep: *“Vader Abraham, ontferm u mijner en zend Lazarus, dat hij mij koelte brengt, ik lijdt smart in deze vlam”*. Even groot als de vreugde van Lazarus, was de verschrikkelijke pijn en smart van de rijke man. Aan die toestand kon geen einde komen. Lazarus bleef in het ongestoord genot van de hemelse vreugde. De rijke man moest eeuwig blijven in de plaats van de pijn met de wroeging van zijn geweten.

Wat is deze gelijkenis duidelijk. En o zo ernstig! Bij de dood is het lot van de mens beslist. Hier is het de tijd van de genade, in het hiernamaals niet meer. Wie hier in God en Jezus heeft geloofd, vindt na de dood het eeuwig zalig leven. Wie geweigerd heeft zich te bekeren, komt in de eeuwige pijn. Een vuur dat niet uitgeblust wordt.

Gelukkig hij, die in de Heere Jezus gelooft! Als hij sterft wordt hij gedragen naar het hemels Paradijs. Welgelukzalig allen, die deze heerlijke toekomst tegemoet gaan!

Geen wens blijft ons meer,
dan daar bij de Heer,
te leven bij stromen van zegen.

Ik weet mijn Verlosser leeft

Te midden van de moeilijkste omstandigheden van zijn leven heeft Job die belijdenis van zijn geloof afgelegd! De redeneringen van zijn vrienden hebben veel bij hem aan het wankelen gebracht, ze hebben gelukkig zijn vertrouwen op God voor de eeuwigheid niet kunnen wegnemen!

“Och”, roept hij uit, “of nu mijn woorden toch opgetekend werden! Dat zij met een ijzeren griffel en lood voor eeuwig in een rots gehouwen werden! Want ik weet mijn Verlosser leeft!” (Job 19:23-25).

Wat een kostelijke geloofsbelijdenis! En dat niet in voorspoed, te midden van een gelukkige kring, maar in kommer en pijn en verlatenheid!

Alleen de Geest van God kan zoiets werken. Nimmer leidt Gods Geest tot twijfel. Steeds tot volle zekerheid. En heerlijk wordt het hier aanschouwd: Job gelooft, dat hij zijn God zal aanschouwen. Hij verblijdt zich niet alleen in het bewustzijn een levende Verlosser te hebben en een levende hoop te bezitten; hij verlangt ook met vurig verlangen, zonder enige vrees voor Gods majesteit, naar de tijd, dat zijn ogen God zullen zien! Al zou hij dan zelf lichamenlijk geheel moeten vervallen, in die dag zou God alles voor hem zijn!

Kunnen wij instemmen met deze geloofstaal van een Job? Is onze enige troost, beide in leven en sterven, dat wij het eigendom zijn van onze getrouwe Zaligmaker Jezus Christus? Hij is de Verlosser! Hij is de van God gezondene om zondaren te redden van het eeuwig verderf. Hij is de grote Verlosser, die de mens kan vrijkopen, doordat Hij de losprijs voor de ziel van de zondaar heeft betaald. Als we dit erkennen en we danken Hem ervoor, behoren we Hem toe! Die geloofszekerheid is ons deel. We spreken ervan en we verlangen naar Hem! De Heere Jezus onze Verlosser leeft! Ook in ons leven mogen we die zekerheid hebben Zijn eigendom te zijn. We mogen met dankbaarheid zeggen: *“ik weet, mijn Verlosser leeft”*. Te midden van al wat ons omringt, gegrepen door lijden en aangegrepen door lijdenspijn. Hiskia heeft eens gezegd: *“De levende, de levende, die zal u loven, gelijk ik heden doe!”* En de Psalmist zong: *“Ik zal den Heere prijzen in mijn leven, ik zal mijn God psalmzingen terwijl ik nog ben”*. Zij die geloven weten dat Hij, hun Verlosser leeft! Dat Hij leeft bij God, dat Hij leeft voor hen. Hij die eenmaal stierf om hun het leven te kunnen schenken!

Jezus leeft, Hij leeft voor mij.
Nooit zal ik verlaten wezen.
Jezus staat mij steeds ter zij;
Waarvoor zou ik dan nog vrezen?

Om den arbeid Zijner ziel

Het lijden, dat de Heere Jezus geleden heeft is niet te beschrijven. Zeven eeuwen tevoren heeft Jesaja ervan getuigd, dat Hij veracht was, als de onwaardigste onder de mensen werd beschouwd: een Man van smarten (Jes. 53). Te midden van Zijn diepste lijden was Zijn gelaat al zo verdorven, dat men zich over Hem ontzette.

Jezus Christus was de smetteloos Reine en Heilige. En toch... Hij had op deze aarde geen gedaante noch heerlijkheid. Als men Hem aanzag, zo was er geen gestalte, dat men Hem zou begeerd hebben. Hoe vreselijk is alles geweest, wat zich geeft opgehoopt op het hoofd van deze Heilige van God, De mens heeft Hem niets gespaard. En wat was al dat lijden bij het lijden van Zijn ziel? Voor al Zijn liefde vond Hij niets dan haat! Door al Zijn geliefden werd Hij in de bangste uren alléén gelaten. Te midden van de verschrikkelijke smarten vond Hij, Die toch altijd anderen in lijdenswegen had vertroost, geen vertroosters. En toen Hij in gehoorzaamheid tot de kruisdood inging, kwamen niet alleen de machten van Satan op Hem aan, maar werd Hij ook verlaten door Zijn God.

Wat gaf onze gezegende Heiland de kracht om zo'n moeilijk werk te volbrengen, om zoveel arbeid van de ziel te doen? Het was de vreugde die Hem voorgesteld was! Zaad te zien! Velen rechtvaardig te maken! De rijke buit, die de Heere Jezus ten deel is gevallen en zal vallen, is het gevolg van Zijn ziel uitstorten in de dood. Op Golgotha was het alsof Hij; Zijn hoofd buigende ten onder zou gaan. Hij verdroeg het kruis en verachtte de schande, zoals Hij gedurende Zijn leven de tegensprekingen van de zondaren had verdragen. Daar was Hem vreugde voorgesteld, als Hij de arbeid van Zijn ziel zou hebben volbracht. De schepping zou worden vernieuwd! Het engelenlied zou vervuld worden: "Ere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in mensen een welbehagen". In volkomen eenswillendheid met Zijn God, stelde Christus Zijn ziel tot een schuldoffer en zo volbracht Hij het verlossingwerk. Het welbehagen des Heeren zou door Zijn hand gelukkig voortgaan!

O, die arbeid van de ziel! Wordt ons koude hart niet verwarmd door zulk een liefde, door de gloed van het liefdevolle hart van de Heere?

Wél ons, wanneer wij – er door vertederd – behoren tot de erfenis, Die Hij zal ontvangen in Zijn heiligen en daardoor zullen medewerken, Zijn vreugde vol te maken!!! En wat een genade te mogen zingen: "al wat Zijn liefde ons wil geven, heeft ons Zijn offer aangebracht".

07-04-2009 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Gekomen om te zoeken

“De Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden” (Luc. 9:10). Het leven van de Heere Jezus werd gekenmerkt door dit zoeken. Hij trok onvermoeid door het land. Hij was op zoek naar verlorenen. Waarom koos Hij de weg door Samaria, die men anders meed? Daar was een arme, aan lagerwal geraakte vrouw, die Hij wilde zoeken. Waarom ging Hij naar Jericho? Daar was een verachte man, de oppertollenaar Zacheüs; in diens hart was het verlangen gekomen om de Heere Jezus te zien. En Hij ging heen om deze Zacheüs te zoeken. Hij zocht en vond ook. Ook het hart van de arme rover die naast Hem hing aan het kruis. Welk een vreugde voor de stervende Heiland deze ziel te vinden! Hij kon tegen deze man zeggen: “Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn” (Luc. 23:43).

En zoals Hij tijdens Zijn verblijf op aarde op zoek was, zo zoekt Hij nog steeds, tot op deze dag. Altijd op zoek naar verlorenen mensenharten. Hij heeft ook u gezocht. Misschien heeft u het niet opgemerkt. Maar wanneer u terugblijkt op uw voorbijgegangene leven, herinnerd u zich tijden waarin de Heere Jezus aan uw hart klopte, waarin Hij u zocht. Zelf heeft de Heere Jezus ons verteld, dat er blijdschap is in de hemel als één der zondaars zich laat vinden.

De wereld heeft kosten noch moeiten gespaard om schitterende gebouwen op te richten. Marmer en goud ontbreken niet. Het ene gebouw nog mooier dan het andere. Zo is er in India een tempel, een graftombe eigenlijk, van een heel bijzondere architectuur. Aan de bouw van die tombe en omliggende gebouwen werkten 22.000 man gedurende 20 jaar. Wie aan de voet van deze tombe staat en een woord spreekt of een regel zingt, hoort een echo die van vijftig meter hoog komt en veel welluidender is dan de menselijke stem.

De aarde is te vergelijken met een zeer grote graftombe. Als op aarde een mens tot bekering komt en roept tot God, dan wordt niet op vijftig meter hoogte, maar in de hemel een echo gehoord die veel welluidender is dan de menselijke stem. Immers, er is blijdschap voor de engelen Gods in de hemel als er één zondaar tot bekering komt! (Luc. 15:10).

God laat nu allen vriend'lijk noden,
opdat niet één verloren ga.
Het leven wordt hen aangeboden,
als vrije gift van Zijn gena.
Daartoe kwam door de eeuw'ge Zoon,
genade volheid van Gods troon.

De Heer Jezus zag

Hoe ernstig is het toch, dat de Heer *alles* ziet. Wat wij doen, waar we zijn, niets ontgaat Zijn alziend oog. We lezen dit heel mooi in Lucas 21:1-4. Wat moet het zijn hart verblijd hebben toen Hij die heel arme weduwe zag, die *alles* wat zij bezat - haar hele levensonderhoud - in de schatkist van de tempel wierp. Zonder te aarzelen, zonder eerst te overleggen, dat zij de volgende dag daar nog van moest leven, gaf zij het aan de grote God!

God heeft een blijmoedig geveer lief! De Heer onderschat de gaven van de rijken niet. Hij waardeert iedere gave naar de beweegredenen waaruit zij is gegeven. Maar deze kleine muntstukjes van die weduwe waren kostbaar voor Hem! Alleen liefde kon de drijfveer zijn! En weet u, ze had er twee! Als ze één muntje gegeven had, gaf zij nog de helft van wat zij bezat! Maar zij gaf ze allebei. Hoe geven wij aan onze God en Vader? Die ons in tijden van welvaart, zo veel geeft. Geven wij met blijde harten? Ook nu het ons wat minder gaat? Is het niet bij de meeste kinderen van God een geven uit overvloed? Hoeveel geld wordt voor eigen doelen, zelfs luxe en genotmiddelen, reizen enzovoort uitgegeven, zonder te vragen of het voor de Heer te verantwoorden is? We moeten het wel vragen! De Heer ziet het! Een *arme* weduwwrouw, ja! Maar haar geloof spreekt nog nadat zij gestorven is!

Denk ook aan die vier mannen uit 2 Koningen 7:1-10. Het waren vier melaatse mannen die het eerst de ontdekking deden, dat het beleg van Samaria was opgebroken en dat de vijanden in grote haast waren weggetrokken. Alle voorraden, al hun proviand hadden ze in hun tenten achtergelaten. We kunnen ons heel goed voorstellen hoe deze arme uitgehongerde mannen ten volle van alles hebben genomen! Maar toe zijn ze zich er bewust van geworden, dat zij niet goed deden, Ze mochten dit niet alleen voor zichzelf houden! Het was een dag van blijde boodschap; ze moesten dit gaan vertellen! Als wij het heil in Christus deelachtig geworden zijn, moeten we dit laten zien! Zoals die arme weduwwrouw deed en die vier melaatsen mannen! We moeten denken aan de velen om ons heen, die nog niet behouden zijn, de waarheid in Christus nog niet kennen.

Iemand heeft eens gezegd: In de woestijn bestaat er één misdaad die groter is dan moord en erger dan diefstal. Als je weet waar water is en je houdt die wetenschap voor jezelf.

Wat water voor de woestijn is, is het evangelie voor de wereld.

Grijp toch de kansen
door God u gegeven.
Kort is uw zijn hier
de tijd snelt daarheen!

Hij geeft de moede kracht

Wat is Jesaja 40 toch een kostelijk hoofdstuk, zoveel troost ook voor Gods volk van nu! Zeker, vermoeidheid kan over ons komen, ook machteloosheid als pijn en moeite op ons af lijken te komen. De mens lijdt het meest door het lijden dat hij vreest... maar dat nooit op komt dagen, zegt het spreekwoord. Toch is het echt niet ongewoon, dat je met het oog op moeilijkheden, pijn of eenzaamheid, vermoeid wordt.

Ook de meest trouwe kinderen van God kunnen onder een lang aanhoudende druk van lijden zwak worden. Laten we dan aan de Heere denken, er aan denken hoe barmhartig en vol van medelijden Hij is. Hoe Hij nooit zonder liefde tuchtigt en hoe Hij nooit vergeet om je te troosten en staande te houden. Denk aan Zijn macht!

“Hij geeft de moede kracht en Hij vermenigvuldigt de sterkte die, dien geen krachten heeft! “ Hij, dat is de Heere! Hij vermenigvuldigt! Als wij mensen een vermenigvuldiging maken met niets, met een nul erin, dan is alles niets. Maar niet bij de Heere!! Hij vermenigvuldigt als je niets hebt!

De Heere wil ons zo graag afhankelijk zien, volkomen afhankelijk van Hem! Hij vergeet nooit om je te troosten, om je staande te houden. Zijn macht is zo groot. Wij kunnen onszelf niet uit de nood helpen, maar Hij kan het. Boven bidden en denken geeft Hij! We worden zelfs opgeroepen om zonder ophouden te bidden. 1 Tess. 5:10-18. Zonder ophouden te bidden, wil zeggen, het mag altijd in ons zijn om te bidden! En altijd de Heere God in alles te danken.

In 1 Kronieken 4:9-10 lezen we van Jabes. Die naam Jabes, de betekenis daarvan mogen wij allemaal wel dragen. Van Jabes worden geen grote geloofsdaden genoemd, hoewel hij de aanzienlijkste onder zijn broeders was. Deze man wordt ons ten voorbeeld gesteld in zijn gelovig gebed. Allereerst bidt hij om zegen tot uitbreiding van zijn gebied. Niet door eigen kracht en energie denkt hij dit te kunnen bereiken, maar in afhankelijkheid van de Heere. Dan vraagt hij of de machtige hand des Heeren met hem mag zijn en of de Heere het kwade van hem mag weren. Hij voelt dat hij bescherming nodig heeft. En hij vat alles samen in de eindconclusie: Zodat mij geen smart treft. In zijn naam ligt dit woord opgesloten, maar de Heere kan haar van hem weren; en dat heeft de Heere ook gedaan!

Laten wij ook als bidders leven.

Elke smart helpt Hij ons dragen
elke strijd kan Hij verstaan.
En Hij hoort ons, als wij klagen
en met zorgen tot Hem gaan.

De wijsheid van Jozef

Wij moeten echt wel tot de eerlijke uitspraak komen, dat er niemand op deze arme geplaagde wereld is die de wijsheid van een Jozef bezit. Er zijn zoveel belemmeringen in de wereldhandel, zoveel zelfzucht waaruit geen wijsheid spreekt. Telkens weer nieuwe moeilijkheden. Dit zal wel zo blijven, totdat men tot de erkentenis komt, dat het zonder God niet gaat.

In de grote verwarring, die indertijd in Egypte heerste, en waaronder de gehele wereld leed, trad een man op wiens Egyptische naam is *Zafnath Paäneah* wat 'Redder der wereld' betekent. Hij brak met alle menselijke wijsheid en liet zich alleen leiden door de wijsheid die hij kreeg van God.

Door deze wijsheid kwam hij tot de gedachte, de rijke oogsten, die God in de vette jaren zou geven, niet te helemaal op te gebruiken. De overproductie niet weg te doen, maar op te slaan in grote, nog te bouwen, schuren! Daarmee zou de hele wereld geholpen kunnen worden! Egypte werd daardoor de graanschuur van de wereld.

Wat zou het toch zijn als in onze tijd een man opstond als Jozef! Met zijn wijsheid! Die dan ook vrede zou bewerken. Een Vredevorst! En Deze komt spoedig overeenkomstig Zijn woord! Wat verlangt de geplaagde wereld naar vrede. Als we kijken we naar landen in Afrika, Azië, maar vooral naar het Midden-Oosten, Israël! Bidt om de vrede van Jeruzalem zo leert ons Psalm 122! Zolang er geen vrede in Jeruzalem is, zal er geen vrede in de wereld zijn. We zien en horen alleen maar haat tegen de Joden, tegen Israël. De haat tegen Israël is in wezen de haat tegen de God van Israël. Die haat neemt steeds toe ook in ons eigen land. We zijn wel dankbaar, dat er toch in ons land mensen gevonden worden die daar niet aan meedoen.

Ze zullen het nog heel moeilijk krijgen in Israël. Maar de Heere God Zelf zal ingrijpen, zoals destijds in Egypte. Wat toen plagen waren voor het volk dat hen onderdrukte, waren tekenen voor het volk van God dat de verlossing nabij was. De Heere Zelf zal tot Zijn volk komen en de tegenstanders overwinnen. Hij, de Heere Jezus, zal werkelijk aan God geven wat van God is!

Heil de gezalfde Koning,
heil Davids Heer en Zoon,
op Gods tijd komt Zijn kroning,
ontvangt Hij Davids troon.
Hij komt verdrukking breken,
Hij maakt gevangenen vrij,
de vrede is het teken,
van Christus' heerschappij.

Stervend christendom

Zo erg is het geworden in het van oudsher christelijke Nederland. Het lijkt echt gestorven. Godslastering mag, de meest gruwelijke taal over God en Christus mag vrijelijk gezegd worden. De Bijbelse normen van het christelijk huwelijk zijn weggenomen en men heeft er gruwelijke dingen voor in de plaats gesteld. Het abnormale moeten we maar normaal vinden.

Wat is het een rijke genade, dat het woord van God ons een leidraad mag zijn! Dat levende woord roept ons toe, dat God de doden levend maakt! “Ontwaakt gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten”! (Efeze 5:14). Laten we toch te voorschijn komen uit de graven van onze zelfzucht en laat ons wandelen in de lichtende stralen van de Overwinnaar over dood en graf, onze Heere Jezus Christus.

In Parijs werd, jaren geleden, een evangelist uitgenodigd om deel te nemen aan een openbaar debat over het onderwerp: “Sterft het christendom?” De uitnodiging werd aangenomen. In die vergadering heeft die geleerde pleitbezorger van het christendom de opmerking gemaakt, dat het christendom niet sterven kan, omdat het ware christendom Christus Zelf is, en Hij niet sterven kan. In tegendeel! Hij maakt levend, die dood zijn in zonden en misdaden. Christus wekt het nieuwe leven! Niet het christendom sterft, maar wij sterven zonder Christus. Ook als je in de strijd tot moedeloosheid bent vervallen, dan is het Christus Die je roept door Zijn genadewoord en Hij stelt je in een nieuw leven in de vrijheid.

Het christendom, dat in vormen bestaat, anders gezegd, een christendom zonder Christus, hoeft niet eens te sterven, kan het ook niet omdat het al dood is! Het ware christendom is verbonden met de Levende, de Opgestane! Het wordt gevonden bij hen, die opnieuw geboren zijn, levend gemaakt zijn en dat nieuwe leven openbaren. Zij leven door de Geest en hebben de roeping ook te wandelen door de Geest! Daarom komen doe woorden tot ons: “Ontwaakt gij die slaapt en staat op uit de doden en Christus zal over u lichten”.

Eens, eeuwen geleden, kwam van de Karmel een oproep tot Gods eigen volk. Kort en krachtig werd als een bazuinstoot gehoord: “Kiest u heden wie gij dienen zult! Hoe lang hinkt gij op twee gedachten.” Dit woord is in onze tijd zo nodig. Leven wij? Dienen wij onze God? Zoeken wij de eer van onze grote Overwinnaar? Jezus Christus leeft! Laat wij dan “dode” zielen op Hem wijzen. In deze genadetijd tot Hem brengen, opdat ook zij het leven ontvangen.

26-01-2009 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Uit God geboren

Johannes 1:6-13

God is de oorsprong van alle mensen. Als Schepper is Hij de Vader van allen omdat Hij hen geschapen heeft. God heeft hun bij hun schepping de levensadem ingeblazen. God heeft de mens iets van Zijn leven meegedeeld, waardoor Hij een onsterfelijke ziel heeft gekregen, een leven dat nooit kan eindigen. Geen mens zal ophouden te bestaan. Alleen zijn lichaam is sterfelijk. Waar zal ik dan in de eeuwigheid zijn? De Bijbel heeft daar een duidelijk antwoord op; of bij God, of ver van Hem in de plaats van kwelling.

Als in ons Bijbelgedeelte gesproken wordt van mensen die uit God geboren zijn, dan gaat het om kinderen van God! Zij hebben het leven omdat zij de Heere Jezus hebben aangenomen en in Zijn naam hebben geloofd. Hij, de Zoon van God, kwam eens als mens naar deze aarde. Maar het merendeel van het volk nam Hem niet aan. Zij lieten zich door hen leiders verleiden en riepen: "Kruisig Hem, kruisig Hem". De Heere Jezus wordt ook nu nog door de massa veracht en aan de kant geschoven, Men wil Hem niet. Wie Hem echter in het geloof aanneemt, geeft Hij macht om een kind van God te worden. Hoe gelukkig voor het hart van een mens die eertijds een zondaar was, maar vergeving mag ontvangen door met zijn zonden tot God te gaan, Maar dat niet alleen; hij mag zich vanaf dat moment een kind van God noemen en ook als kind tot God de Vader gaan.

Vertrouwen op God en te naderen tot God. In het oude testament vinden we veel prachtige geschiedenissen. Ik denk aan 2 Koningen 4:1-7. Een angstige weduwe was met haar problemen tot de profeet Elisa gevluht. Die zegt: "*Eis voor u..., lege vaten; Maak er niet weinig te hebben*". De woorden van de profeet drukken de genade van God uit! Aan God kunnen we nooit teveel vragen. De vaten die de weduwe verzamelde, werden alle tot de rand toe gevuld. Wie op God vertrouwt, heeft nog nooit een leeg vat tot Hem gebracht dat Hij niet vulde. De olie hield pas op te vloeien toen er geen leeg vat meer aanwezig was. De bron was onuitputtelijk. We kunnen nooit teveel van God verwachten. Laten we denken van het bevel van Elisa "*Eis voor u..., lege vaten, maak er niet weinig te hebben*". De Heere God wil dat we royaal gebruik maken van Zijn hulpbronnen.

Wat ook de behoeften van onze ziel mogen zijn, of het nu gaat om verdriet, zorgen, moeilijkheden of teleurstellingen, steeds luidt de boodschap van God: "*Ga, eis voor u..., lege vaten, maak er niet weinig te hebben*". Wat een genade straalt er uit die woorden "*lege*" en "*niet weinig*"! Onze vaten moeten leeg zijn. Zodat de zegen van God ze ook werkelijk kan vullen. Het woord "*leeg*" sluit de eigen bekwaamheden uit. De woorden "*niet weinig*" laten zien hoe graag de Heere God het geloof beloont met rijke genade!

13-01-2009 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Oude Sporen 2009

